

Arrest

nr. 320 254 van 20 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 2 juni 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 juni 2022 om internationale bescherming. Op 29 februari 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Je bent Pashtoun en een soennitische moslim. Je bent geboren en getogen in het dorp Nanekzai in het district Mehterlam van de provincie Laghman. Je bent de

oudste zoon van jouw gezin en hebt twee broers en drie zussen. Je vader heeft een stoffenwinkel in Mehterlam stad en hij is afkomstig uit het district Alishing. Jouw moeder is huisvrouw en afkomstig uit Kabul. Jouw moeder heeft zeven broers en twee zussen. Haar jongste broer, Q. E. (...), sloot zich aan bij de taliban nadat hij afstudeerde aan de madrasa. Jij ontmoette hem nooit. Er was een conflict tussen Q. E. (...) en zijn broers over de familiegronden. Na de machtsovername diende Q. E. (...) klacht in bij de taliban over deze gronden en werd hij in het gelijk gesteld waarop hij de gronden toegewezen kreeg.

Jij ging negen jaar naar school in Mehterlam, dat was ongeveer 35 minuten wandelen van jouw huis. Je volgde ook ongeveer 6,5 jaar les aan de madrasa, deze lag op een kwartier wandelen van jouw huis, in jouw dorp. Toen de machtsovername door de taliban plaatsvond, sloten zowel jouw school als jouw madrasa. Twee maanden na de machtsovername ging de madrasa opnieuw open. Je besloot er opnieuw naartoe te gaan omdat je jouw laatste jaar alsnog wou afronden en wilde afstuderen. Je kreeg les van Q. N. (...), de leraar die jou ook al onderwees voor de machtsovername. Je volgde opnieuw les en na enkele dagen zeiden de taliban dat jouw tijd gekomen was om af te studeren, samen met nog achttien andere jongeren. Ze zeiden dat jullie naar de madrasa moesten komen om af te studeren, jullie tulband te krijgen en hen te vervoegen. Je vertelde dit aan je vader en hij zei dat je moest gaan omdat ze misschien iets belangrijks te zeggen hadden. Op de dag van jouw afstuderen waren de taliban, enkele qari's en een groep Amre el Maarouf aanwezig op jouw madrasa. Ze spraken met jullie en wilden jullie voorbereiden op toekomstige gevechten en jullie hiervoor trainen tot jullie achttien jaar waren. Ze toonden video's van studenten die zelfmoordaanslagen pleegden en aan het werk waren. Jij en de andere studenten bevestigden dat jullie zouden deelnemen aan de training omdat jullie geen andere keuze hadden daar de taliban nu de overheid waren.

Je ging terug naar huis en vertelde jouw vader wat er gebeurd was. Jouw vader zei dat het geen goede mensen zijn, dat het terroristen zijn die de islam misbruiken. Hierop besliste jouw vader dat je Afghanistan moest verlaten. Dit was rond november 2021. Hij stuurde jou naar Kabul waar je één nacht bij jouw maternale oom H. (...) verbleef. De dag nadien ging je per bus naar Nimroz waar je twee nachten verbleef. Vervolgens reisde je via Daksun verder naar Iran en zo door tot in Turkije. In Turkije werd je gearresteerd en één maand en tien dagen opgesloten. Na je vrijlating werkte je ongeveer zes maanden in een fabriek in Istanbul waarna je via Bulgarije, Servië, Hongarije en Oostenrijk verder reisde tot in Italië. Hier werden op 15 mei 2022 jouw vingerafdrukken afgenomen. Je reisde vervolgens verder naar Frankrijk om zo op 3 juni 2022 in België aan te komen. Je diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Jouw reis van Afghanistan tot in België duurde ongeveer zeven maanden.

Enkele dagen na jouw vertrek – in november 2021 – kwamen de taliban naar jouw huis en spraken met jouw vader. Ze zeiden dat jij met hen wilde meekomen en vroegen of jouw vader hiermee akkoord was. Jouw vader vertelde de taliban dat hij het toeliet, maar dat jij ontsnapte en niet thuis was. Rond juni 2023 – ongeveer drie maanden na je interview op de Dienst Vreemdelingenzaken – kwamen de taliban opnieuw naar jou informeren bij jouw familie. Jouw vader zei dat jij er niet meer was sinds je afstudeerde en dat hij niet wist waar jij je bevond. De taliban sloegen jouw vader en namen hem met hen mee. Hij werd ongeveer anderhalve of twee maanden opgesloten door de taliban alvorens hij werd vrijgelaten. Nadien vielen de taliban jouw familie niet meer lastig.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban omdat je niet luisterde naar hun bevel en ook omdat ze weten dat jij in Europa bent, waar democratie en vrijheid is. Democratie is haram voor de taliban en ze weten bovendien dat mensen hier in de klas zitten en dingen hier in vrijheid doen en dat meisjes hier naakt zijn. Ze weten zulke zaken en spreken fatwa's tegen je uit en zullen zeggen dat je bekeerd bent van je geloof.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: jouw taskara en de taskara van jouw gezinsleden.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en

verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat betreft jouw psychologische gezondheidstoestand waarover jij verklaarde dat je niet kon slapen, last had van nachtmerries, geen rust kon vinden en jezelf hierdoor verwondde aan je voorarmen en waarvoor jij in behandeling zou zijn bij een psycholoog, dient opgemerkt te worden dat het CGVS hiervan geen psychologische attesten of medische bewijsstukken ontving om deze te bevestigen, hoewel dit tijdens jouw persoonlijk onderhoud specifiek gevraagd werd (CGVS, p. 18-19).

Er kan echter geconcludeerd worden dat er tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende rekening gehouden werd met jouw psychologisch welzijn. Zo haalde de protection officer reeds bij de inleiding aan dat je haar op eender welk moment kon onderbreken om een pauze in te lassen en ook jouw voogd kreeg de mogelijkheid om de PO te onderbreken indien nodig (CGVS, p. 2-3). Een uur na de start van het interview werd er een eerste pauze gehouden van zeventien minuten (CGVS, p. 10). Drie kwartier later werd er een tweede pauze gehouden van een kwartiertje en een uur en vijftien minuten later werd het gehoor afgesloten (CGVS, p. 20).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen in jouw dossier, dient te worden vastgesteld dat je onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van jou kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban omdat jij niet inging op hun vraag om hen te vervoegen nadat jij afstudeerde aan de madrasa (CGVS, p. 12-13 en 14). Het CGVS meent echter dat je er niet in slaagt om deze vrees aannemelijk te maken door heen het persoonlijk onderhoud. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan jouw problemen met de taliban.

Vooreerst dient op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de taliban al in het verleden zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Na de machtsovername door de taliban probeert de de facto regering haar eigen strijdkrachten op te bouwen en rekruteert zij hiervoor op vrijwillige basis en vooral onder haar eigen aanhangers. Gevallen van gedwongen rekrutering worden hierbij niet gerapporteerd.

Jij verklaart dat jij en achttien andere studenten werden samengeroepen nadat jullie afstudeerden en dat de taliban jullie vertelden dat ze jullie een opleiding wilden geven (CGVS, p. 12-13). De logica van deze rekruteringspoging is in het licht van de bovenstaande landeninformatie echter ver te zoeken. Jouw dorp stond voor de machtsovername door de taliban namelijk onder controle van de toenmalige Afghaanse overheid en jouw madrasa was in jouw dorp gelegen (CGVS, p. 7-8 en 9). Gevraagd hoe de taliban jou en je medestudenten probeerden te overtuigen om hen te vervoegen, stel jij dat ze jullie video's toonden van jonge, afgestudeerde studenten die zelfmoordaanslagen pleegden en vermoord werden en zo in het paradijs terecht zouden komen (CGVS, p. 17). Gezien dit nogal een opmerkelijke toenaderingspoging is, gaat de Protection Officer hierop door en stel jij dat de taliban misschien veronderstelden dat jullie al in dezelfde gedachtegang als hen zaten gezien jullie al lang studeerden en ze er daardoor van uit gingen dat jullie je bij hen zouden aansluiten (CGVS, p. 17). Gezien de taliban voor de machtsovername niet aanwezig waren in jouw dorp, is de idee dat jullie enthousiast zouden worden van het zien van zelfmoordaanslagen door, en moorden op jonge talibanstrijders, een erg vreemde en weinig efficiënte redenering van de taliban. Dit komt dan ook niet aannemelijk over.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan jouw problemen met de taliban vindt verder nog bevestiging in jouw inconsistente verklaringen hieromtrent. Zo verklaarde jij aanvankelijk dat je afstudeerde op een

woensdag en de taliban jou en je achttien medestudenten opnieuw uitnodigde op zaterdag om met jullie te spreken (CGVS, p. 13). Later zeg je echter dat de madrasa opnieuw opende op woensdag, je les volgde op donderdag, vrijdag een vrije dag was en jij en je medestudenten afstudeerden op zaterdag (CGVS, p. 13 en 15). Ermee geconfronteerd dat je verklaringen inconsistent zijn, bevestig jij dat je op woensdag naar de madrasa ging en vervolgens op zaterdag afstudeerde (CGVS, p. 15). Later in het persoonlijk onderhoud verklaar je echter weer dat je op woensdag afstudeerde en dat je op zaterdag uitgenodigd werd door de taliban om met hen te komen spreken (CGVS, p. 16) om enkele vragen later toch opnieuw te stellen dat je op zaterdag afstudeerde en een dag later uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 18). Dergelijke inconsistente verklaringen over jouw laatste dagen in Afghanistan en jouw problemen met de taliban ondergraven verder de geloofwaardigheid ervan.

Ook jouw verklaringen over de reactie van de taliban op jouw onttrekking aan hun vraag om je door hen te laten opleiden ondergraven verder de geloofwaardigheid van je relaas. Hierover verklaar je dat de taliban enkele dagen na jouw vertrek – in november 2021 – naar jouw huis kwamen om jou op te pikken (CGVS, p. 17; Verklaring DVZ, punt 34). Jouw vader zei dat hij toeliet dat je zou toetreden, maar dat jij ontsnapte en niet mee kon gaan (CGVS, p. 17). Dat de taliban vervolgens pas rond juni 2023 – drie maanden na jouw interview bij de DVZ en ruim anderhalf jaar na jouw vertrek uit Afghanistan – opnieuw naar jou zouden komen informeren en hierbij jouw vader voor anderhalve of twee maanden zouden arresteren en opsluiten, is niet aannemelijk (CGVS, p. 4). Moesten ze jou daadwerkelijk hebben willen rekruteren en je viseren omdat je hier niet op inging, kan er van uitgegaan worden dat ze korter op de bal zouden spelen en geen anderhalf jaar zouden wachten. Dat ze vervolgens jouw vader ook opnieuw zouden vrijlaten zonder dat hij informatie over jou zou hebben vrijgegeven, en dat hij nadien geen problemen meer kende met de taliban is eveneens opmerkelijk. Gezien uit jouw verklaringen blijkt dat jouw gezin nog steeds in jouw ouderlijke huis woont en jouw broers en zussen ook terug naar school gaan en zich aldus in het openbaar begeven, kan ook niet afgeleid worden dat jouw familie een vrees koestert ten aanzien van de taliban (CGVS, p. 6-7 en 9).

Volledigheidshalve kan er nog opgemerkt worden dat jij bij je aanmelding op de DVZ op 3 juni 2022 verklaarde dat je emigreerde naar België omdat de taliban jou gedwongen wilden rekruteren, maar ook omwille van een conflict met jouw maternale ooms die bij de taliban waren (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Vreemd genoeg maak je bij je interview op de DVZ van 20 maart 2023 geen melding van problemen met jouw maternale ooms (Vragenlijst DVZ, punt 3.5 en 3.7). Dat er geen sprake is van een vrees ten aanzien van jouw maternale ooms die aangesloten zouden zijn bij de taliban blijkt ook uit jouw verklaringen op het CGVS. Daar verklaarde je namelijk dat niet meerdere maternale ooms bij de taliban zijn, maar slechts één maternale oom bij de taliban is, namelijk Q. E. (...) (CGVS, p. 11-12). Ook wanneer jou gevraagd wordt naar alle redenen die geleid hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan en waarom je niet meer kan terugkeren, haal jij geen vrees aan ten aanzien van jouw maternale ooms (CGVS, p. 12-14). Dat jij geen vrees koestert ten aanzien van de maternale oom die bij de taliban zit, wordt verder bevestigd wanneer de Protection Officer jou wat meer informatie vraagt over deze oom. Hieruit blijkt dat jij deze oom nooit van dichtbij zag en nooit ontmoette (CGVS, p. 11-12). Je vertelt wel dat er een conflict was tussen deze oom en zijn broers over familiegronden (CGVS, p. 12). Jouw moeder – zus van talib-oom – stond echter buiten dit conflict daar zij als vrouw sowieso geen aanspraak maakte op deze grond (CGVS, p. 12). Uit jouw verklaringen blijkt dan ook niet dat jij een vrees hebt ten aanzien van jouw maternale talib-oom.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die je gehad zou hebben met de taliban.

Ook de documenten die je neerlegt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De taskara's van jou en jouw familieleden bevestigen namelijk louter jouw identiteit en nationaliteit dewelke niet onmiddellijk ter discussie staan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er

in jouw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a)

de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte

ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie

hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde negen jaren naar school ging en ook zes en half jaar les volgde aan de madrasa. Jouw koranopleiding aan de madrasa heb jij overigens volledig afgerond, daar jij afstudeerde en je tulband kreeg (CGVS, p. 12-13 en 15-16).

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat (CGVS, p. 5 en 18), dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Jij haalt aan dat jij in België Franse les volgt in de OKAN-klas en cricket speelt, sport en computer speelt met de andere jongens in het centrum (CGVS, p. 3). Verder verklaar jij nog dat je hier in België in de klas zit met meisjes, dat meisjes in België "naakt zijn" en dat het voor de Taliban haram is om naakte vrouwen te zien (CGVS, p. 14). Je zou in België eveneens gemerkt hebben wat vrijheid en democratie betekenen (CGVS, p. 14). Om deze ervaringen in België zullen de Taliban een fatwa tegen jou uitspreken bij terugkeer naar Afghanistan en zullen zeggen dat jij je bekeerd hebt van je geloof (CGVS, p. 14).

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geledingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon jij in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij het niet aannemelijk maakte dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat jij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New York op 16 december 1966 (hierna: IVBPR), en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst vooreerst op zijn vrees voor vervolging op grond van zijn rekruteringsweigering ten aanzien van de Taliban en verzet zich daarbij uitvoerig tegen de motieven van de bestreden beslissing daarover. Hij besluit dat de adjunct-commissaris ernstig is tekortgeschoten in zijn onderzoeks- en motiveringsplicht en de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast.

Hierna gaat verzoeker in op "het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep". Hij vangt aan met een omstandige analyse van de principes van een dergelijk onderzoek en past deze als volgt toe op zijn persoon:

“Zo is er ten eerste de jonge leeftijd van verzoeker, waarmee voldoende rekening gehouden moet worden. Verzoeker verliet Afghanistan op 15 jarige leeftijd en heeft zeven maanden later een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Hij is vandaag ook nog maar 17 jaar oud.

Dit leidt dan ook tot de conclusie dat verzoeker al twee jaar en een half geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij. Bovendien is verzoeker gedurende die tijd, tijdens zijn vormende jaren, in aanraking gekomen met volledig verschillende culturen en gebruiken. Verwerende partij wijst in diens bestreden beslissing op het feit dat voor de machtsovername de regio van verzoeker onder de macht van de voormalige overheid stond, en niet onder die van de Taliban. (stuk 1, p. 2-3) Verzoeker, die enkele maanden na de machtsovername vertrok, heeft bijgevolg amper kennis van het recente beleid van de Taliban.

Ten tweede impliceert de jeugdige leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen, 17 jaar oud, en het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven. Verzoeker gaat in België naar school. In zijn vrije tijd gaat hij naar de gym en de discotheek. Verzoeker heeft ook een ondersteunend Belgisch gastgezin. Al deze zaken leiden samen tot de vaststelling dat verzoeker actief deelneemt aan de Belgische maatschappij en in contact komt met de Belgische cultuur.

Verzoekers concrete en persoonlijke ontwikkeling in België wordt sterk vormgegeven en beïnvloed door de jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zich verder ontwikkeld heeft, aangepast heeft aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving en blootgesteld geweest is aan en geconfronteerd met Belgische normen en waarden. Op dit moment en op deze leeftijd, kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de manier waarop verzoeker in België verder opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren. Door zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving, is hij noodzakelijkerwijs met westerse waarden en opvattingen geconfronteerd. Zo hieruit al niet noodzakelijk zou blijken dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan, zoals uw Raad in haar arrest van 5 januari 2023 (nr. 282.719) heeft vastgesteld, minstens redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. Aangezien niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer, loopt hij het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving kan aangenomen worden dat hij zich onbewust ‘westerse’ gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Deze verandering qua gedrag en gedachtegang kan men ook terugvinden in verzoeker zijn veranderde praktisering van zijn religie. Verzoeker stelt dat hij niet steeds bidt, gezien hij hier zelf die keuze heeft.

Ten vierde, is bij de beoordeling van het eventuele risico dat een (al dan niet bewuste, al dan niet gepercipieerde) verwestering met zich mee kan brengen bij een terugkeer naar Afghanistan is het, tot slot, eveneens van belang rekening te houden met de omgeving waarin verzoeker opgroeide. In casu betwist verwerende partij niet dat dit het geval is voor verzoeker die uit een conservatieve, rurale omgeving in de provincie Laghman komt. De recente rechtspraak van uw Raad wordt hier een doorslaggevend belang aan gehecht bij de beoordeling van de specifieke aandacht die iemand te beurt kan vallen “bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap”. In het geval van een rurale afkomst, in combinatie met de jonge leeftijd en de vormende jaren, zoals bij verzoeker, erkent uw Raad dat de gecombineerde risicoanalyse tot een erkenning van de vervolgingsvrees omwille van (minstens gepercipieerde) verwestering noopt – zoals bvb. in een recent arrest van 16 mei 2023 (nr. 289008, p. 26).

De zichtbaarheid is een belangrijk element om het risico in concreto te bepalen, overeenkomstig uw Raad.²⁰ Uw Raad erkende reeds eerder dat in het bijzonder in een dorpscontext, deze informatie dan gemakkelijk bij de lokale Taliban leiders terecht komt. Zo stelt uw Raad in een arrest van 24 november 2023, het volgende: (...).²¹

Hierbij is het feit dat de oom van verzoeker lid is van de Taliban in het bijzonder relevant, gezien dit de informatie uitwisseling met betrekking tot zijn terugkeer en zijn verblijf in het westen vergemakkelijkt en faciliteert. De actor van vervolging bevindt zich namelijk in de familiekring van verzoeker.

Tot slot, dient de mentale kwetsbaarheid van verzoeker als een risicoverhogend element in overweging genomen te worden. Het beperkt namelijk verzoekers flexibiliteit en aanpassingsvermogen om zich te assimileren aan de huidige gedragsnormen en niet op te vallen tussen de andere burgers.

Bovendien worden personen met fysieke of mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar.²²

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijs van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de heersende regels en

sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat hij om deze redenen zal opvallen, en dat de kans reëel is dat hij zich bijgevolg, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken.

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke, religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet."

Daarna gaat verzoeker nog in op enkele actuele ontwikkelingen, met name dat in zijn regio het verzet tegen de taliban groeit en dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. Hij besluit hieruit dat een duidelijk voorbehoud moet worden gemaakt *"op de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder voor mensen die gedeporteerd zouden worden vanuit Westerse landen, na een lang verblijf in het westen achter de rug te hebben"*.

Ten slotte stelt verzoeker zich wat de actuele veiligheidssituatie betreft het recht voor te behouden om dit middel in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten verder uit te werken *"en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie"*. Hij wijst alvast op het *"Two Years of Repression: Mapping Taliban Violence Targeting Civilians in Afghanistan - A joint ACLED and APW Report"* van 11 augustus 2023 en herhaalt dat de oppositie in zijn regio groeit. Daarnaast moeten volgens hem bij deze beoordeling ook zijn jonge leeftijd, zijn mentale kwetsbaarheid en het objectieve gegeven van twee en een half jaar afwezig geweest te zijn als individuele risicoverhogende elementen mee in rekening gebracht worden om het risico op vervolging en ernstige schade in geval van terugkeer in te schatten.

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt *"The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)"* (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Bij een op 27 juni 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet twee schoolattesten (stukken 1 en 2), een attest van inschrijving in het regulier onderwijs (stuk 3), tal van getuigenissen (stukken 4-6 en 8-15), een lessenrooster (stuk 7) en verschillende foto's (stuk 16).

2.2.2. Op 21 november 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van december 2023, aan de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van 14 december 2023, aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024 en aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van november 2024.

2.2.3. Bij een op 21 november 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet nog verschillende getuigenissen (stukken 1 en 3-9) en een certificaat van slagen met betrekking tot een *"coachingsweek"* (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van hem kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban omdat hij niet inging op hun vraag om hen te vervoegen en de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming deze vaststellingen niet kunnen wijzigen, (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, (iii) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en (iv) niet kan worden aangenomen dat hij na een verblijf van anderhalf jaar in België totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan

of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier in hoofdte van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hieraan tegemoet te komen werden verzoeker in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming de volgende steunmaatregelen verleend:

“Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.”

Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 18 oktober 2023 tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 18 oktober 2023 was verzoeker zeventien jaar oud (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, nr. 4) en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat was doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk *Pashtou* en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde hun opmerkingen geven.

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier in het algemeen afdoende rekening heeft gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in verzoekers land van herkomst.

De Raad benadrukt dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Ook van verzoeker als minderjarige kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een voldoende gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten, temeer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij vijftien jaar was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, zestien jaar op het moment van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en zeventien jaar op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid en een algemeen betoog over het hoger belang van het kind niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, temeer nu daar tijdens de procedure rekening mee werd gehouden. De bepalingen aangaande het hoger belang van het kind doen overigens hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoeker bij de DVZ een vragenlijst werd voorgelegd waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en dat verzoeker de verschillende vragen uit deze lijst negatief beantwoordde (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS antwoordde verzoeker op de vraag hoe zijn interview bij de DVZ gelopen was dat het goed ging en dat het "oke" was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoeker niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij alle redenen had kunnen vertellen, antwoordde verzoeker dat dit niet zo was en vertelde hij over problemen tijdens zijn reisweg en zijn psychologische problemen en over zijn verblijf in België (*ibid.*, p. 18-19). Verzoeker bevestigde voorts de tolk goed begrepen te hebben en zijn voogd en zijn advocaat hadden geen opmerkingen op het verloop van het persoonlijk onderhoud en zijn voogd beloofde het psychologisch attest en het schoolattest nog te bezorgen (*ibid.*, p. 19-20). Wat betreft verzoekers verklaringen over zijn psychologische problemen, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft jouw psychologische gezondheidstoestand waarover jij verklaarde dat je niet kon slapen, last had van nachtmerries, geen rust kon vinden en jezelf hierdoor verwondde aan je voorarmen en waarvoor jij in behandeling zou zijn bij een psycholoog, dient opgemerkt te worden dat het CGVS hiervan geen psychologische attesten of medische bewijsstukken ontving om deze te bevestigen, hoewel dit tijdens jouw persoonlijk onderhoud specifiek gevraagd werd (CGVS, p. 18-19).

Er kan echter geconcludeerd worden dat er tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende rekening gehouden werd met jouw psychologisch welzijn. Zo haalde de protection officer reeds bij de inleiding aan dat je haar op eender welk moment kon onderbreken om een pauze in te lassen en ook jouw voogd kreeg de mogelijkheid om de PO te onderbreken indien nodig (CGVS, p. 2-3). Een uur na de start van het interview werd er een eerste pauze gehouden van zeventien minuten (CGVS, p. 10). Drie kwartier later werd er een tweede pauze gehouden van een kwartiertje en een uur en vijftien minuten later werd het gehoor afgesloten (CGVS, p. 20)."

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij een psychologische kwetsbaarheid heeft, te wijzen op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over zijn slaapproblemen en verwondingen en te citeren uit een algemeen rapport dat de effecten van trauma op het geheugen omschrijft, maar geen betrekking heeft op zijn persoon, werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven. De Raad stelt vast dat er *in casu* geen stukken voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker omwille van zijn mentale toestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat hij niet in staat zou zijn geweest om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek. Verzoeker laat overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij *in casu* zou hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van (bijkomende) welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van zijn relaas.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld werd dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden en dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen voor de taliban omdat hij niet luisterde naar hun bevel om hen te vervoegen en omdat ze weten dat hij in Europa is en zullen zeggen dat hij bekeerd is van zijn geloof.

Ter staving van zijn problemen met de taliban legde verzoeker fotokopieën neer van zijn *taskara* en van de *taskara's* van zijn gezinsleden (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten'). Deze documenten kunnen hoogstens zijn identiteit en nationaliteit bevestigen, doch tonen zijn problemen met de taliban niet aan.

Het document "*The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)*" dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), heeft geen betrekking op de persoonlijke situatie van verzoeker en vermeldt verzoeker niet. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De schoolattesten, het attest van inschrijving in het regulier onderwijs, de getuigenissen, het lessenrooster en de foto's die verzoeker bij zijn op 27 juni 2024 neergelegde aanvullende nota voegt, evenals de getuigenissen en het certificaat van slagen met betrekking tot een "coachingsweek" die verzoeker bij zijn op 21 november 2024 neergelegde aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en staven de door verzoeker voorgehouden problemen met en vrees voor de taliban evenmin.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen is de Raad na lezing van de stukken in het rechtsplegingsdossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze erop wijst dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban al in het verleden zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten, dat de *de facto* regering na de machtsovername door de taliban probeert haar eigen strijdkrachten op te bouwen en hiervoor op vrijwillige basis en vooral onder haar eigen aanhangers rekruteert en dat gevallen van gedwongen rekrutering hierbij niet gerapporteerd worden.

Verzoeker brengt geen argumenten aan die hierop een ander licht werpen. Hij gaat vooreerst uit van een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing waar hij voorhoudt dat de adjunct-commissaris stelt dat de taliban geen gebruik zouden maken van gedwongen rekrutering en verwijst in dat opzicht dan ook niet dienstig naar informatie van EASO waarop ook de adjunct-commissaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gebaseerd en waaruit kan blijken dat de taliban in het verleden kinderen gedwongen hebben gerekruteerd en dat de taliban wel overgaan tot gedwongen rekrutering wanneer er een groot offensief gepland staat. Voorts blijkt uit de informatie die verzoeker aanhaalt weliswaar dat de taliban in de periode voor de staatsgreep meer kinderen rekruteerden, doch van een toename van gedwongen rekruteringen in deze periode in die zin dat dit meer dan zelden gebeurde, is in deze informatie geen sprake.

Wat het persoonlijke relaas van verzoeker over de door hem ingeroepen gedwongen rekrutering betreft, wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gesteld:

"Jij verklaart dat jij en achttien andere studenten werden samengeroepen nadat jullie afstudeerden en dat de taliban jullie vertelden dat ze jullie een opleiding wilden geven (CGVS, p. 12-13). De logica van deze rekruteringspoging is in het licht van de bovenstaande landeninformatie echter ver te zoeken. Jouw dorp stond voor de machtsovername door de taliban namelijk onder controle van de toenmalige Afghaanse overheid en jouw madrasa was in jouw dorp gelegen (CGVS, p. 7-8 en 9). Gevraagd hoe de taliban jou en je medestudenten probeerden te overtuigen om hen te vervoegen, stel jij dat ze jullie video's toonden van jonge, afgestudeerde studenten die zelfmoordaanslagen pleegden en vermoord werden en zo in het paradijs terecht zouden komen (CGVS, p. 17). Gezien dit nogal een opmerkelijke toenaderingspoging is, gaat de Protection Officer hierop door en stel jij dat de taliban misschien veronderstelden dat jullie al in dezelfde gedachtegang als hen zaten gezien jullie al lang studeerden en ze er daardoor van uit gingen dat jullie je bij hen zouden aansluiten (CGVS, p. 17). Gezien de taliban voor de machtsovername niet aanwezig waren in jouw dorp, is de idee dat jullie enthousiast zouden worden van het zien van zelfmoordaanslagen door, en moorden op jonge talibanstrijders, een erg vreemde en weinig efficiënte redenering van de taliban. Dit komt dan ook niet aannemelijk over."

Verzoeker kan niet overtuigen dat de specifieke manier van rekruteren die terugkomt in zijn relaas wordt gereflecteerd in de beschikbare informatie. Zo blijkt uit zijn verklaringen over de ongeveer zes en een half jaar dat hij naar de *madrasa* ging niet dat verzoeker er geïndoctrineerd is geweest en er zou zijn gevormd als soldaat. Dat de taliban, die voor de machtsovername niet aanwezig waren in verzoekers dorp, dachten dat de studenten enthousiast zouden worden van het zien van zelfmoordaanslagen door, en moorden op jonge talibanstrijders, komt dan ook wel degelijk niet aannemelijk over.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog als volgt overwogen:

"Dat er geen geloof gehecht kan worden aan jouw problemen met de taliban vindt verder nog bevestiging in jouw inconsistente verklaringen hieromtrent. Zo verklaarde jij aanvankelijk dat je afstudeerde op een woensdag en de taliban jou en je achttien medestudenten opnieuw uitnodigde op zaterdag om met jullie te spreken (CGVS, p. 13). Later zeg je echter dat de madrasa opnieuw opende op woensdag, je les volgde op

donderdag, vrijdag een vrije dag was en jij en je medestudenten afstudeerden op zaterdag (CGVS, p. 13 en 15). Ermee geconfronteerd dat je verklaringen inconsistent zijn, bevestig jij dat je op woensdag naar de madrasa ging en vervolgens op zaterdag afstudeerde (CGVS, p. 15). Later in het persoonlijk onderhoud verklaar je echter weer dat je op woensdag afstudeerde en dat je op zaterdag uitgenodigd werd door de taliban om met hen te komen spreken (CGVS, p. 16) om enkele vragen later toch opnieuw te stellen dat je op zaterdag afstudeerde en een dag later uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 18). Dergelijke inconsistente verklaringen over jouw laatste dagen in Afghanistan en jouw problemen met de taliban ondergraven verder de geloofwaardigheid ervan.

(...)

Volledigheidshalve kan er nog opgemerkt worden dat jij bij je aanmelding op de DVZ op 3 juni 2022 verklaarde dat je emigreerde naar België omdat de taliban jou gedwongen wilden rekruteren, maar ook omwille van een conflict met jouw maternale ooms die bij de taliban waren (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 4). Vreemd genoeg maak je bij je interview op de DVZ van 20 maart 2023 geen melding van problemen met jouw maternale ooms (Vragenlijst DVZ, punt 3.5 en 3.7). Dat er geen sprake is van een vrees ten aanzien van jouw maternale ooms die aangesloten zouden zijn bij de taliban blijkt ook uit jouw verklaringen op het CGVS. Daar verklaarde je namelijk dat niet meerdere maternale ooms bij de taliban zijn, maar slechts één maternale oom bij de taliban is, namelijk Q. E. (...) (CGVS, p. 11-12). Ook wanneer jou gevraagd wordt naar alle redenen die geleid hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan en waarom je niet meer kan terugkeren, haal jij geen vrees aan ten aanzien van jouw maternale ooms (CGVS, p. 12-14). Dat jij geen vrees koestert ten aanzien van de maternale oom die bij de taliban zit, wordt verder bevestigd wanneer de Protection Officer jou wat meer informatie vraagt over deze oom. Hieruit blijkt dat jij deze oom nooit van dichtbij zag en nooit ontmoette (CGVS, p. 11-12). Je vertelt wel dat er een conflict was tussen deze oom en zijn broers over familiegroonden (CGVS, p. 12). Jouw moeder – zus van talib-oom – stond echter buiten dit conflict daar zij als vrouw sowieso geen aanspraak maakte op deze grond (CGVS, p. 12). Uit jouw verklaringen blijkt dan ook niet dat jij een vrees hebt ten aanzien van jouw maternale talib-oom."

Verzoeker beperkt zich tot het louter minimaliseren van de door de adjunct-commissaris vastgestelde tegenstrijdigheden, doch hij slaagt er niet in deze tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd toen de feiten plaats vonden en op de tijd die is verstreken nadat deze feiten hadden plaatsgevonden en meent dat de verwachtingen van de adjunct-commissaris met betrekking tot zijn geheugen onredelijk zijn, doch hij gaat eraan voorbij dat door de adjunct-commissaris niet wordt verwacht dat hij precieze verklaringen aflegde over de exacte tijdstippen waarop hij afstudeerde en waarop hij door de taliban uitgenodigd werd om met hen te spreken. Dit neemt niet weg dat verzoeker daarover zelf zonder enig voorbehoud zeer precieze verklaringen aflegde, maar dat deze verklaringen met elkaar in tegenstrijd bleken te zijn. De theoretische beschouwingen over de werking van het geheugen die verzoeker in zijn verzoekschrift ten berde brengt, werpen hier geen ander licht op. Waar verzoeker nog wijst op zijn psychologische kwetsbaarheid, kan worden herhaald dat hij geen enkel attest bijbrengt dat zijn psychologische problemen kan staven. De verwijzing in het verzoekschrift naar een rapport dat de effecten van trauma op het geheugen omschrijft, is dan ook niet dienstig.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij nog benadrukt dat de verklaringen die worden afgelegd in het kader van de fiche bij de Dienst Voogdij (hierna: 'fiche NBMV') ertoe strekken om de verzoeker te identificeren als niet-begeleide minderjarige en bijgevolg niet strekken tot een onderzoek naar de vervolgingsvrees, het schaderisico of de geloofwaardigheid van de verklaringen daaromtrent en waar hij meent dat de notities uit de 'fiche NBMV' geen enkele wettelijke waarde hebben binnen de asielprocedure en hem niet kunnen worden tegengeworpen in dat kader. *In casu* is er in het rechtsplegingsdossier geen enkel element voorhanden waaruit kan blijken dat zijn verklaringen in deze fiche onjuist zouden zijn weergegeven. Indien verzoeker wenst aan te tonen dat wat neergeschreven staat in de 'fiche NBMV' niet overeenstemt met zijn werkelijke gezegden, staat het hem vrij om dit te doen. Hij dient dit echter te doen aan de hand van concrete en pertinente gegevens. Verzoeker voert dergelijke gegevens evenwel niet aan. Het loutere feit dat het document niet met het oog op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd opgesteld, is op zich niet van aard om aan te tonen dat de weergave van zijn verklaringen in deze fiche onjuist zou zijn. De adjunct-commissaris mocht dan ook wel degelijk verwijzen naar de in de 'fiche NBMV' geacteerdde verklaringen. De adjunct-commissaris kon verder ook wel degelijk een flagrante tegenstrijdigheid vaststellen tussen deze verklaringen enerzijds en deze zoals naderhand afgelegd bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS anderzijds en dit voor wat betreft een wezenlijk kernaspect van het door hem voorgehouden asielrelaas, met name een conflict met zijn maternale oom(s). Verzoeker brengt in het verzoekschrift niet één concreet, overtuigend element aan dat deze toch wel aperte tegenstrijdigheid kan verschonen, laat staan weerleggen.

De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden

beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban omdat hij niet inging op hun vraag om hen te vervoegen. Zo wordt in de bestreden beslissing ook nog op goede gronden als volgt gemotiveerd dat ook verzoekers verklaringen over de reactie van de taliban op zijn onttrekking aan hun vraag om hem door hen te laten opleiden de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondergraven:

“Hierover verklaar je dat de taliban enkele dagen na jouw vertrek – in november 2021 – naar jouw huis kwamen om jou op te pikken (CGVS, p. 17; Verklaring DVZ, punt 34). Jouw vader zei dat hij toeliet dat je zou toetreden, maar dat jij ontsnapte en niet mee kon gaan (CGVS, p. 17). Dat de taliban vervolgens pas rond juni 2023 – drie maanden na jouw interview bij de DVZ en ruim anderhalf jaar na jouw vertrek uit Afghanistan – opnieuw naar jou zouden komen informeren en hierbij jouw vader voor anderhalve of twee maanden zouden arresteren en opsluiten, is niet aannemelijk (CGVS, p. 4). Moesten ze jou daadwerkelijk hebben willen rekruteren en je viseren omdat je hier niet op inging, kan er van uitgegaan worden dat ze korter op de bal zouden spelen en geen anderhalf jaar zouden wachten. Dat ze vervolgens jouw vader ook opnieuw zouden vrijlaten zonder dat hij informatie over jou zou hebben vrijgegeven, en dat hij nadien geen problemen meer kende met de taliban is eveneens opmerkelijk. Gezien uit jouw verklaringen blijkt dat jouw gezin nog steeds in jouw ouderlijke huis woont en jouw broers en zussen ook terug naar school gaan en zich aldus in het openbaar begeven, kan ook niet afgeleid worden dat jouw familie een vrees koestert ten aanzien van de taliban (CGVS, p. 6-7 en 9).”

Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij verteld heeft over hoe hij bedreigd werd en hoe zijn vader ook gevangengenomen werd om het rekruteringsbevel in te willigen, doet verzoeker aan deze motieven geen afbreuk. Voorts wordt verzoeker niet verweten dat er een bepaalde tijd zit tussen het moment dat de taliban enkele dagen na zijn vertrek uit Afghanistan naar zijn huis kwamen om hem op te pikken en het moment dat de taliban opnieuw naar hem zouden komen informeren en daarbij zijn vader arresteerden en opsloten, doch wordt in de bestreden beslissing overwogen dat dit niet aannemelijk is indien ze verzoeker daadwerkelijk zouden hebben willen rekruteren, wat niet onredelijk is. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. De reden die verzoeker in zijn verzoekschrift (*post factum*) aanhaalt voor deze uiterst laattijdige reactie van de taliban, met name dat de activiteiten van verzetsgroeperingen in zijn regio groeien, kan niet verklaren waarom de taliban zich dan zo gefocust hebben op verzoekers vader om deze vast te houden om daarna het gezin van verzoeker volledig met rust te laten. Verzoeker slaagt er met deze summiere verklaring (*post factum*) niet in de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen.

Tot slot voert verzoeker aan dat de adjunct-commissaris de vraag- en antwoorddynamiek van het persoonlijk onderhoud op een erg speculatieve manier benadert en daarbij een eenzijdige, enge en negatieve interpretatie geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn. Hij betoogt dat de adjunct-commissaris een exegetische analyse van vragen en antwoorden maakt die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van getranscribeerde formele taal en hekelt dat daarbij geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan bepaalde aspecten, zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten, *“die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van de beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren”*. Wat betreft zijn bewering dat er geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan zijn minderjarigheid, wordt verwezen naar wat daarover hierboven reeds werd gesteld. Verder laat verzoeker na om dit algemeen betoog verder uit te werken of te staven. Hij brengt dan ook geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op alle hierboven besproken motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief, deugdelijk en draagkrachtig zijn en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat de adjunct-commissaris de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast, dat de motivering van de bestreden beslissing op subjectieve overwegingen gebaseerd is en dat de adjunct-commissaris een selectieve en eenzijdige lezing van zijn eigen administratief dossier heeft gegeven.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban omdat hij niet luisterde naar hun bevel om hen te vervoegen.

Wat betreft verzoekers vrees voor de taliban omdat ze weten dat hij in Europa is en zullen zeggen dat hij bekeerd is van zijn geloof, wijst de Raad er op dat uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de taliban de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan hebben opgeschort en dat er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* werd aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van

jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 21, en van november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*” van augustus 2022, p. 41 ev.). Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin enerzijds een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd en anderzijds de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 30 en 34-44). Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 24, en van november 2024, p. 24). Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze decreten soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 28-35). Ook is het voor de Afghaanse bevolking nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en blijft er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (*ibid.*, p. 27). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afdgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (*ibid.*, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1 003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 27). Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, p. 27, en van november 2024, p. 47). In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, “*Afghanistan security situation*” van augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid. Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische

berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, *"Afghanistan, Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 20). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan, Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en geeft aan dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476: TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten en intellectuelen – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 50-51). Nochtans hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat in 2024 honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch.

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"* van augustus 2022, p. 51, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *"verwesterd"* zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals (onder meer) het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland).

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntegreerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de "Country Guidance" van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, bijtreden (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", mei 2024, p. 57-61).

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente overwegingen:

"In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde negen jaren naar school ging en ook zes en een half jaar les volgde aan de madrasa. Jouw koranopleiding aan de madrasa heb jij overigens volledig afgerond, daar jij afstudeerde en je tulband kreeg (CGVS, p. 12-13 en 15-16).

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij jouw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat (CGVS, p. 5 en 18), dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Jij haalt aan dat jij in België Franse les volgt in de OKAN-klas en cricket speelt, sport en computer speelt met de andere jongens in het centrum (CGVS, p. 3). Verder verklaar jij nog dat je hier in België in de klas zit met meisjes, dat meisjes in België "naakt zijn" en dat het voor de taliban haram is om naakte vrouwen te zien (CGVS, p. 14). Je zou in België eveneens gemerkt hebben wat vrijheid en democratie betekenen (CGVS, p. 14). Om deze ervaringen in België zullen de taliban een fatwa tegen jou uitspreken bij terugkeer naar Afghanistan en zullen zeggen dat jij je bekeerd hebt van je geloof (CGVS, p. 14).

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde je aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon jij in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst."

Ondanks het feit dat hij op 15-jarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan, gelet op de elementen die in de hierboven weergegeven motieven worden vermeld, worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift louter te wijzen op de leeftijd die hij had

toen hij Afghanistan verliet en op het feit dat hij al twee en een half jaar geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij. Hoewel het gegeven dat hij in Afghanistan naar school en naar de *madrasa* is gegaan en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee en een half jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die momenteel 18 jaar is, moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij in België naar school gaat en dat hij in zijn vrije tijd naar de gym en naar de discotheek gaat. Hij stelt ook hier een ondersteunend gastgezin te hebben. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn op 27 juni 2024 neergelegde aanvullende nota twee schoolattesten, een attest van inschrijving in het regulier onderwijs, tal van getuigenissen, een lessenrooster en verschillende foto's. Bij zijn op 21 november 2024 neergelegde aanvullende nota voegt hij nog bijkomende getuigenissen en een certificaat van slagen met betrekking tot een "*coachingsweek*". Uit deze stukken kan (onder meer) blijken dat verzoeker in België naar school gaat, waar hij de Franse taal leert, de keuzevakken Nederlands en Engels volgt en de richting tuinbouw volgt, dat hij deelneemt aan de activiteiten van het opvangcentrum waar hij verblijft, dat hij ook regelmatig langsgaat bij zijn gastgezin, dat hij actief wil deelnemen aan de arbeidsmarkt en werk zoekt en dat hij heeft deelgenomen aan een "*coachingsweek*". Hoewel dit alles lovenswaardig is en aantoont dat verzoeker zich op deze korte tijd in België in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, is dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen, het deelnemen aan activiteiten in België en het contact houden met zijn gastgezin dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Dit kan evenmin worden afgeleid uit het loutere feit dat hij op school probleemloos katholieke lessen volgt en niet meer steeds zou bidden.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een conservatieve, rurale omgeving in de provincie Laghman volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen. Waar verzoeker er nog op wijst dat zijn oom lid is van de taliban, wijst de Raad er nog op dat hierboven reeds is gebleken dat verzoeker daarover tegenstrijdige verklaringen aflegde en bovendien verklaarde deze oom nooit te hebben ontmoet.

Waar verzoeker nog laat gelden dat zijn mentale kwetsbaarheid als een risicoverhogend element in overweging moet worden genomen, wijst de Raad erop dat hiervan geen stavingstukken worden bijgebracht, zodat niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat verzoeker niet in staat zou zijn om de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan in acht te nemen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat er weinig concrete informatie voorhanden is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen

aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een jongeman van 18 jaar die twee en een half jaar in België is en die in Afghanistan een deel van zijn vormende jaren heeft doorgebracht, er naar school en naar de *madrassa* ging en er nog over een ondersteunend netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn vrees voor de taliban omdat hij niet luisterde naar hun bevel om hen te vervoegen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verzoeker en verwerende partij in hun aanvullende nota's refereren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal gewelddincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de *facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig

geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt en verzoeker niet dienstig wijst op zijn jonge leeftijd, mentale kwetsbaarheid en afwezigheid gedurende twee en een half jaar uit zijn land als elementen waardoor hij een hoger risico op ernstige schade zou lopen. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. De recente informatie waaraan hij in zijn aanvullende nota van 21 november 2024 refereert, is in deze beoordeling meegenomen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN